

at det er muligt, at der er negtet Veløb der, som vilde have, maasse endog saa burde finde Anvendelse. Det er jo det ærede Thing saa temmelig bekendt, at jeg ikke hører til dem, der ere stærkt stemte for overdrevne Rustninger eller i det Hele taget for en stærkt Udvikling af Danmarks Forsvar, idet jeg gaar ud fra, at vort Fædrelands Bestaaen ikke sikkres heldigst og bedst ved store Udgifter og ved Anlæg af store Fæstningsværker, som jeg stedse maa formene ere af en noget tvivlsom Nytte. Dermed skal jeg dog ikke have sagt, at jeg vil gaa saa vidt som til at negte Alt eller til at indskrænke det Bestaaende i en uforsvarlig Grad; det vil jeg ikke. Jeg kan maasse endog saa, naar den Tid kommer, da der skal være Tale om alvorlige Forhandlinger paa Forsvarsvæsenets Omraade, gaa med til Udstilligt, hvad jeg forøvrigt ogsaa i tidligere Dage har viist min Beredvillighed til. Men selv hvad Forsvarssagen angaar, vil jeg ærlig tilstaa, og jeg haaber ikke, det vil blive taget mig ilde op, at jeg ikke kan se Andet, end at den nuværende høie Regjering ikke har været heldig — thi det er jo en Kjendsgjerning — i sine Bestræbelser for at løse det, som man kan kalde en stor Opgave, om man saa vil, men jeg nærer en begrundet Frygt for, at det ogsaa vil blive den nuværende høie Regjering meget vanskeligt, om ikke umuligt, at løse en Opgave, som den dog ved forskjellige Leiligheder har sat stor Pris paa, i det Mindste givet det Udseende af at betragte som noget af det Største og Vigtigste for Landets Velvære. Jeg tror, jeg saameget dristigere kan gaa ud fra denne Betragtning, som det ogsaa i Løbet af Vinteren er udtalt af en Mand, der vistnok hører til dem, der føle allerivrigst og varmest for Forsvarets maasse endog saa videstgaaende Udvikling, at det desværre under de nuværende Forhold og Omstændigheder maatte anses for endog saa aldeles givet, at den nuværende høie Regjering var en absolut Hindring for, at der overhovedet blev udrettet Nogetsomhelst. Naar de, der ere mest stemte for Landets Forsvar, ere komne saa vidt i deres Betragtning, synes det mig, at det er ikke saa underligt, om der ikke ved deres Hjælp, der staa paa mit Standpunkt eller maasse endog saa noget fjernere fra at se med velvillige Øine paa Forsvarssagen, er faaet om at udrette Noget af det, som tilsigtes. Naar den ærede Ordfører fremdeles udtalte, at det var hans Formening, at der ubefinget og uden Hensyn til, hvad man mente om det politiske Magtomraade og uden Hensyn til, om man var enten Monarkist eller Republikaner, dog nødvendigtvis maatte være en Ting, der stod over Alt, og det var Hensynet til Fædre-

landet, Hensynet til Samfundet og Borgerne, saa giver jeg ham selvfølgelig saa fuldstændig Ret. Vort Fædreland er vort Samfund, hvortil vi Alle høre, og Alle føle os lykkelige — haaber jeg — ved at høre, og det er vore Medborgere, vi skyldte at udrette det bedst Mulige. Jeg nærer heller ikke Tvivl om, at jo alle dette Things Medlemmer, hvor forskjelligartede end Meningerne om Mangt og Meget kunne være, mødes i den samme Kjærlighed til Fædrelandet og ville være berebte til efter deres bedste Evner og Kræfter at offere sig og alt Fornødent for at fremme Landets Gavn. Men uagtet man saaledes, som jeg tror, fuldt og vel kunde enes i Dusket om at naae dette fælles Maaal, er der jo saa tidt ikke ringe Tvivl om de Midler, som bør og kunne anvendes, og det er jo ogsaa selvfølgelig, at der, hvad Finantsloven angaar, kan ses paa den med forskjellige Blitke, idet En mener, at der skulde være anvendt Mere paa et Punkt, en Anden Mere paa et andet for at naae det Maaal, som Alle forøvrigt tragte efter. Saa kom den ærede Ordfører dernæst med nogle Betragtninger, som jeg næppe er saa fuldkommen enig med ham i, idet han sagde: „Vi tro, at naar Folket i No og Besindighed faar Leilighed til at overveie dette, vil det kunne slutte sig til disse Betragtninger“ — han sigter derved dels til de af mig antydede, dels til nogle i Begyndelsen af hans Foredrag fremførte Betragtninger om, at Finantsloven var temmelig knap og noget uforsvarlig — og fortsætter derefter: „og det er for at give det Leilighed hertil og for ikke at ophidse Videnstaberne under en Konflikt om en midlertidig eller provisorisk Lov osv. med alle de Følger, som kunne fremkomme, naar man bliver uenig om Finantsloven“, at man tror at kunne indstille Finantsloven til Vedtagelse. Jeg paaskjønner, at der saaledes gives Befølgningen No, Tid og Leilighed til at overveie baade dette og mere, men om disse Overveielser just ville føre til det Resultat, som den ærede Ordfører er gaaet ud fra, betvivler jeg noget. Jeg staa i den Formening, at det ikke just saa meget er forskjellige Betragtninger paa det finantsielle Omraade, der ere i Veien, men mere hele den uheldige staaende Strid, der stedse er bleven mere tilspidset, mere skarpt udpræget, som gjør en Overenskomst, et virkelig frugtbringende Samarbejde saa forstræffelig vanskeligt. Smidlertid, jeg skal gjentage det, betragter jeg det i ethvert Fald for heldigt, at ikke den kommende Sommer maasse skal blive Vidne til en hidsig Kamp angaaende et Provisorium, som vi engang tidligere have havt, eller noget